

Коњуктурни разлози и митска „руска опасност“ подстичу Запад на јачање конфронтације са Москвом. Међутим, у име јачања опште безбедности има смисла прекинути заплашивање друге стране и покушати изналажење баланса интереса.

Крајем августа немачко издање Франкфуртер Алемајне Цајтунг сазнало је да НАТО планира да отвори пет нових војних база у источној Европи. Тобоже на тим базама ће бити смештено 4 хиљаде људи у саставу армијских одреда за брзо раговање. Како пише лист, на тај начин НАТО планира гарантовање безбедности земљама чланицама од Русије, чији став о Украјини Северноатлантска алијанса разматра као посезање на суверенитет суседне државе. О новим базама у источној Европи говорио је недавно и генерални секретар НАТО-а Андрес Фог Расмусен. тако да очигледно ово питање треба сматрати скоро решеним.

Још један очигледно антируски корак је формирање снага за брзо реаговање НАТО-а, уз учешће војника Велике Британије, Данске, Летоније, Литваније, Естоније, Норвешке и Холандије, позваних да „одвраћају“ Москву. Формирање ових снага ће бити објављено на самиту НАТО-а у Велсу 4-5. септембра. У том контексту посебно пада у очи спремност Финске и Шведске да ојачају сарадњу са Северноатлантском алијансом. Споразум о војној помоћи између две скандинавске земље и НАТО-а треба да буде потписан за неколико дана на истом том самиту у Велсу. Говори доцент Факултета за међународну политику Московског државног универзитета Алексеј Фененко.

Последњих двадесет година ове земље су биле условно неутралне. Ревидирање статуса Шведске и Финске започело је фактички још 1995. године, када су оне ступиле у ЕУ. Од тог тренутка започиње активна сарадња ових земаља са структурама НАТО-а. Подсећам да још 1997. године била је формирана такозвана Копенхагенска група у оквиру које су

ове две земље заједно са балтичким земљама разрађивале одговарајуће војне планове. Тако да њихово могуће ступање у НАТО постаће завршетак прилично дуготрајног процеса који је већ у току. Али овде су ставови Шведске и Финске различити. У Шведској идеја чланства у Алијанси има много присталица. У Финској је ситуација мало другачија. Тамо присталице очувања неутралитета за сада побеђују „партију рата“. Ако ипак Шведска и Финска продубе сарадњу са НАТО-ом, за Русију ће то значити нагло погоршање ситуације на Балтику.

Саму логику проширења НАТО-а тешко је прихватити другачије до тежњу да се постигне даље слабљење позиција и улоге Русије у међународним пословима. Помак војних структура блока ка руским границама је очигледни и ничим оправдани рецидив хладног рата, ма каквим аргументима да се оправдава. Експанзија НАТО-а на исток, увећање војне моћи алијансе објективно води ка формирању нових линија поделе у Европи, деформацији система европске безбедности. То не само да врши негативни утицај на систем међународних односа, већ и поткопава безбедност саме Европе, за коју се на речима толико брину прекоокеански савезници.

Министар иностраних послова Русије Сергеј Лавров назвао је апсолутно провокационом линију НАТО-а на стално проширење и приближавање руским границама. Ипак, Москва позви да се часно погледа ситуација изнаде стереотипа хладног рата и да се испољи политичка воља за прекидање разговора помоћу оптужујућих флоскула. Иначе никакво стабилно решење проблема континенталне безбедности неће моћи да буде постигнуто.

(Глас Русије)